

Sygnatura akt VI W 1090/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02-03-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Kegel

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 02-03-2016 r.

sprawy przeciwko A. M.-S. synowi M. i C. z domu S.

urodzonemu (...) w O. ((...))

obwinionemu o to, że

I. w nocy z 16 na 17 października 2014 r. w godz. 22.00-1.30 oraz w nocy 18 października 2014 r. ok godz. 2.40 we W. przy pl. (...) jako osoba odpowiedzialna za Hostel G. dopuściła do odtwarzania głośno muzyki oraz głośne zachowanie się gości Hostelu co zakłóciło ciszę nocną panu M. M..

II. w dniu 31 października 2014 r. po godz. 22.00 we W. w Hostelu G. przy pl. (...) zakłócił ciszę nocną panu M. M. poprzez zorganizowanie spotkania towarzyskiego podczas którego była odtwarzana głośno muzyka oraz dopuścił do głośnego zachowania się gości Hostelu,

tj. o czyny z art. 51 § 1 kw

I. uznaje obwinionego A. (...)M.-S. za winnego czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to na podstawie art. 51 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąca) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. (...)M. – S. jest właścicielem Hostelu G. przy Pl. (...) we W..

W nocy 16/17 października 2014 r. w Hostelu odtwarzana była głośna muzyka, uniemożliwiająca odpoczynek pokrzywdzonemu M. M., który zamieszkuje w kamienicy przy Pl. (...) w lokalu nr (...).

Przybyły na miejsce, na wezwanie pokrzywdzonego, patrol Policji trzykrotnie – o godz. 23.40, 1.05 oraz 3.30 – nie stwierdził, aby w Hostelu panował hałas.

Dowód: zeznania świadków: M. M. z 30.09.2015 r.

S. B. z 30.09.2015 r.

M. K. (1) z 05.11.2015 r.

M. K. (2) z 05.11.2015 r.

A. P. z 05.11.2015 r.

T. D. z 05.11.2015 r.

notatka urzędowa k. 1

wydruk z (...) k. 48

raport działań KP W. O. k. 164

W dniu 31 października 2014 r., po godz. 22.00, funkcjonariusze Komisariatu Policji W. O. podjęli interwencję wobec lokatorów Hostelu G. w związku z informacją o zakłócaniu przez nich ciszy nocnej. Na miejscu zastano kilkadziesiąt osób, które w trakcie interwencji opuściły Hostel.

Wśród obecnych w Hostelu był jego właściciel – A. M. – S..

Dowód: zeznania świadków: M. M. z 30.09.2015 r.

S. B. z 30.09.2015 r.

A. B. (1) z 30.09.2015 r.

M. K. (1) z 05.11.2015 r.

M. K. (2) z 05.11.2015 r.

R. Z. z 13.01.2016 r.

notatka urzędowa k. 13

raport działań KP W. O. k. 164

Imprezy towarzyskie, powodujące zakłócanie spokoju mieszkańcom kamienicy przy Pl. (...) powtarzały się systematycznie od czasu, gdy właścicielem Hostelu został obwiniony. Mieszkańcy kamienicy niejednokrotnie sygnalizowali mu uciążliwości, na jakie narażeni są w związku z funkcjonowaniem Hostelu, jednakże nie przyniosło to żadnego efektu.

Dowód: zeznania świadków: M. M. z 30.09.2015 r.

S. B. z 30.09.2015 r.

M. K. (1) z 05.11.2015 r.

M. K. (2) z 05.11.2015 r.

J. K. z 05.11.2015 r.

G. K. z 02.03.2016 r.

pisma pokrzywdzonego k. 7-9, 60-62, 86-90, 122-129, 141-144,

170-175

fotografie k. 10-12, 91, 120

notatka urzędowa k. 18

pismo mieszkańców budynku przy Pl. (...) k. 49-50

pisma (...) Sp. z o.o. k. 57-59

raport działań KP W. O. k. 164- 169

A. (...)M. – S. jest bezdzietnym kawalerem. Posiada średnie wykształcenie, utrzymuje się z prowadzenia własnej działalności gospodarczej.

Dowód: wywiad dot. obwinionego k. 22

Całość zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego przekonała Sąd o prawdziwości twierdzeń pokrzywdzonego M. M., dotyczących faktu zakłócenia przez obwinionego ciszy nocnej w dniach 16/17 i 31 października 2014 r.

Zeznania świadków: pokrzywdzonego M. M., S. B., A. B. (1), R. Z., M. K. (1), M. K. (2), J. K., G. K., raport działań Komisariatu Policji W. O., pisma kierowane przez mieszkańców kamienicy przy Pl. (...) do zarządcy nieruchomości, jednoznacznie dowodziły, że funkcjonowanie należącego do obwinionego Hostelu G. wiązało się z uciążliwościami zakłócającymi mieszkańcom kamienicy normalne zamieszkiwanie i odpoczynek.

M. M. wskazywał, że niejednokrotnie goście Hostelu opuszczali lokal przed przybyciem Policji, dlatego nie zawsze funkcjonariusze mogli być świadkami organizowanych tam imprez i związanych z tym hałasów.

Sąd dał wiarę pokrzywdzonemu, zwłaszcza, że w dniu 16 października 2014 r. – jak ustalono w oparciu o raport działań KP W. O. (k. 164) – on sam odwołał zgłoszenie interwencji dokonane o godz. 22.59, co dowodziło – zdaniem Sądu – że nie dążył do nękania gości Hostelu bezzasadnymi interwencjami i w sytuacji, gdy ustały hałasy, zakłócające mu wypoczynek, zrezygnował z angażowania policjantów.

Zauważyć należy również, że funkcjonariusze Komisariatu Policji W. O., mimo iż podczas ich wizyt w kamienicy przy Pl. (...) nie zawsze potwierdzały się doniesienia składane przez pokrzywdzonego, nigdy nie czynili mu zarzutu wywoływania niepotrzebnych czynności, poprzez składanie fałszywych informacji.

Świadkowie M. K. (1) i M. K. (2), mieszkańcy kamienicy przy Pl. (...), nie potrafili – co zresztą nie mogło dziwić – wskazać dokładnych dat, kiedy dochodziło do zakłócania ciszy przez osoby przebywające w Hostelu, potwierdzili jednak, że były to sytuacje bardzo częste. Świadkowie przyznali, że nie są w stanie podać danych personalnych osób, które miałyby wywoływać hałas, jednak ze słyszenia, z rozmów z sąsiadami z kamienicy, powzieli informacje, iż w jedną z osób, uczestniczących w hałaśliwych spotkaniach towarzyskich był właściciel Hotelu (...).

Fakt powtarzającego się zakłócania ciszy przez osoby przebywające w Hostelu G. potwierdzili świadkowie J. K. i W. T., jednak zeznania W. T. Sąd pominął przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, bowiem w okresie objętym zarzutami nie zamieszkiwał on już przy Pl. (...) i nie miał wiedzy co do okoliczności, pozostających w sferze zainteresowania Sądu w związku z przedmiotowym postępowaniem.

Świadkowie A. P. i T. D. – funkcjonariusze Komisariatu Policji W. O. zeznali, że podczas interwencji podejmowanych na skutek zgłoszeń pokrzywdzonego, nie stwierdzili, aby w Hostelu G. panował hałas, przyznali jednak, że z okien Hostelu można było dostrzec podjeżdżający radiowóz, co umożliwiło osobom przebywającym w Hotelu opuszczenie

go lub zaprowadzenie spokoju i ciszy. Świadkowie nie podnosili przy tym, aby wezwania pochodzące od M. M., a dotyczące zakłócania spokoju przez osoby przebywające w Hostelu G., uważali za bezpodstawne.

Zasadność wezwań i interwencji potwierdzali natomiast inni funkcjonariusze Komisariatu Policji W. O. – A. B. (2), R. Z., a także dzielnicowy G. K..

Rzetelność wszystkich zgromadzonych w przedmiotowej sprawie nie budziła wątpliwości Sądu; świadkowie składali relacje w sposób obiektywny, nie przypisując sobie wiedzy, której w rzeczywistości nie posiadali i nie dążąc do bezpodstawnego obciążania obwinionego.

Wskazany powyżej materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości, że zachowanie obwinionego realizowało znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 kw.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 grudnia 1992 r.l sygn. akt III KRN 189/92 (LEX nr 162227), wybryk to zachowanie się jakiego wśród konkretnych okoliczności czasu, miejsca i otoczenia, ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia nie należało się spodziewać, które zatem wywołuje powszechne negatywne oceny społeczne i uczucia odrazy, gniewu, oburzenia. Wybryk charakteryzuje więc ostra sprzeczność z powszechnie akceptowanymi normami zachowania się.

uznania. Zakłócenie zaś spokoju publicznego to naruszenie równowagi psychicznej ludzi, powodujące negatywne przeżycia psychiczne nieoznaczonych osób, powstające z bezpośredniego oddziaływania na organy zmysłów.

Oczywistym jest, że każdy człowiek ma prawo do spokojnego, niezakłóconego zamieszkiwania w swoim domu, w tym także do należytego wypoczynku. Równie oczywistym było, że odbywające się w porze nocnej imprezy towarzyskie, podczas których odtwarzana była głośna, słyszalna w mieszkaniu pokrzywdzonego, muzyka, uniemożliwiały mu spoczynek nocny.

Sąd nie miał wątpliwości, że A. M. – S. jako właściciel Hostelu, a także uczestnik odbywających się tam spotkań towarzyskich, w sposób umyślny dopuszczał do zakłócania spoczynku nocnego pokrzywdzonemu. W Hostelu G. wielokrotnie były podejmowane interwencje policyjne związane właśnie z zakłócaniem ciszy nocnej – w tym wobec obwinionego – również zarządcą nieruchomości – Spółka (...) – zwracał uwagę na konieczność zgodnego z normami współżycia społecznego zachowania gości Hostelu.

Obwiniony odpowiadający, jako właściciel, za wszystkie aspekty funkcjonowania Hostelu i nadzór nad osobami tam obecnymi w stosunku do osób trzecich, lekceważył wszystkie docierające do niego sygnały, wskazujące na uciążliwość hałasów dobiegających z jego lokalu dla innych mieszkańców kamienicy.

Bez znaczenia dla oceny Sądu pozostawała okoliczność, że A. M. – S. miał deklarować chęć prowadzenia rozmów z pokrzywdzonym w kwestii rozwiązania konfliktu dotyczącego zakłócania ciszy nocnej. M. M. miał bowiem pełne prawo oczekiwać zaniechania przez obwinionego zachowań sprzecznych z obowiązującymi zasadami współżycia. Wobec oczywistości oczekiwań pokrzywdzonego, zbędne było prowadzenie w tym zakresie jakichkolwiek negocjacji.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd jako znaczny ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Należy bowiem mieć na uwadze, że działania sprawcy mogą powodować dalej idące skutki, niż samo tylko zakłócenie spokoju publicznego. Stres oraz niemożność należytej regeneracji organizmu, mogą pociągnąć za sobą niekorzystne skutki dla zdrowia pokrzywdzonego, zwłaszcza zważywszy na ich powtarzalność i częstotliwość.

Mając na uwadze lekceważący stosunek obwinionego nie tylko do obowiązujących norm prawnych, ale i zasad współżycia społecznego, przy zupełnej bezskuteczności dotychczas stosowanych wobec niego środków (pouczeń), Sąd nie dostrzegł możliwości orzeczenia wobec niego kary łagodniejszej niż grzywna w wysokości 1 000 zł.

A. (...)M. – S. posiada stałe źródło dochodu, dlatego też brak było podstaw do zwolnienia go od ponoszenia kosztów postępowania.